

IN HET VIZIER

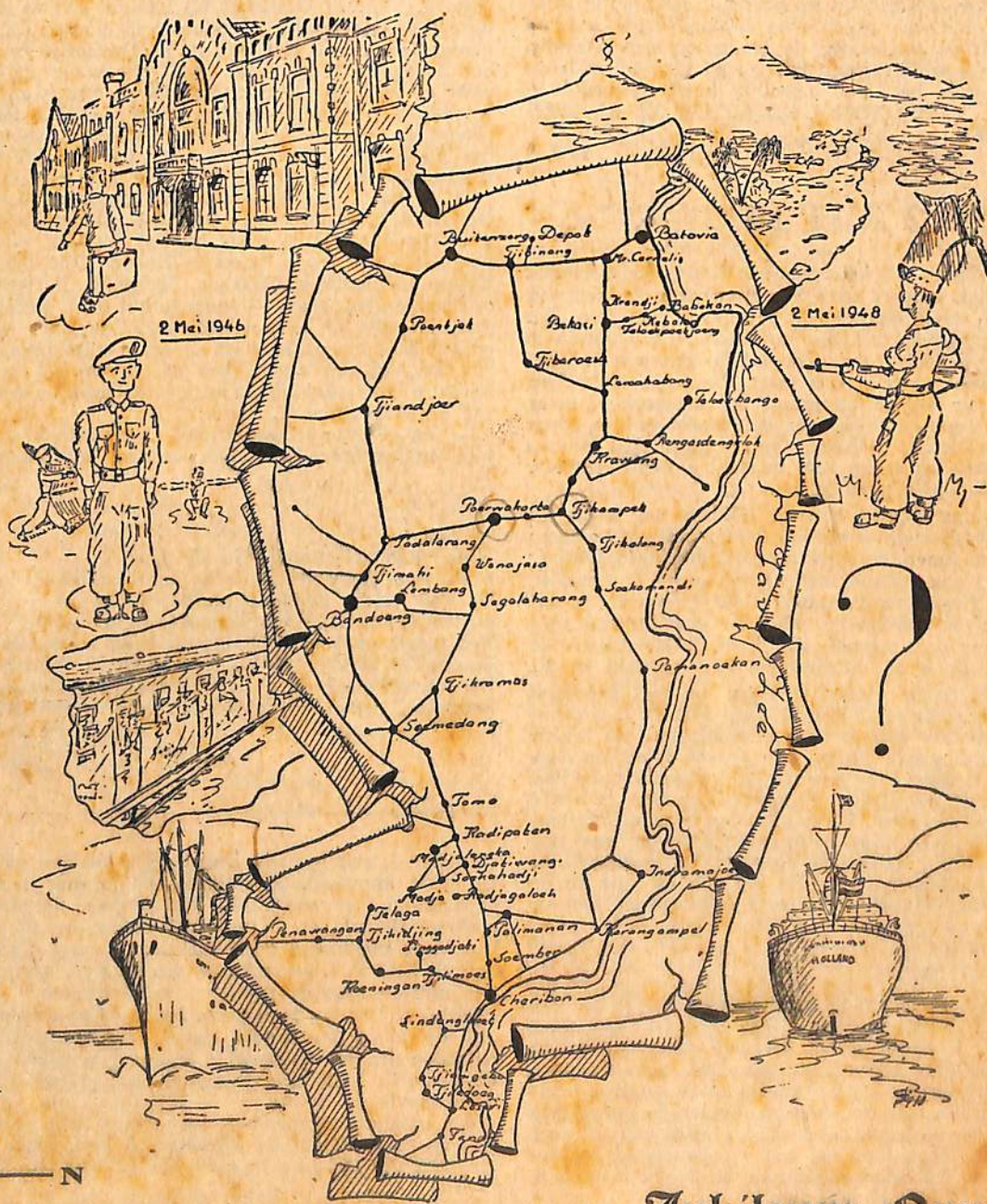
3-12 R.I.

3-12 R.I.

REDACTIE: 2e LUITENANT K. HELDER — ADMINISTRATIE: SERGT. FOURIER H. RABBIE

Jubileum - Nummer

Mededeling

Doordat de kapitein Lieffering ons bataljon met een ander heeft moeten verwisselen, zal hij, hoe ongaarne ongetwijfeld ook, niet meer aan het verschijnen van ons blaadje kunnen medewerken. Dit zal de kapitein aan het hart zijn gegaan. Hij was de man, die destijds een initiatief om een eigen bataljonsorgaan op te richten, in daden om ging zetten en in Batavia de niet geringe voorzieningen trof, die nodig waren om ons krantje ten doop te kunnen houden.

In het begin van 1947 is ons bataljonsorgaan uitgekomen en dat we nu aan ons 14de nummer toe zijn is voor geen klein deel toe te schrijven aan de bemoeienissen van de kapitein Lieffering.

Laten we hopen, dat de gaten, die door het wegvallen van de stukjes van de kapitein Lieffering, in de „copy-voorziening” zijn gevallen, worden opgevuld door hen, die tot nu toe hun inkt nog niet voor „In het Vizier” hebben laten vloeien. Dan zullen we mogelijk dit blaadje in stand kunnen houden tot we naar huis gaan en in ieder geval een schat van geschreven herinneringen kunnen bewaren aan de tijd onder de tropenzon doorgebracht, waarin we het soldatenleven ten voeten uit hebben leren kennen en die het ons mogelijk heeft gemaakt in Nederland..... BRONBEEK OBJECTIEF TE KUNNEN BEOORDELEN!

Red.

2 Mei 1948

Het is een datum, die ieder van ons diep in het geheugen gegrift zal zijn. Immers op 2 Mei 1946 werd ons bataljon gevormd en werd een aanvang gemaakt om van een aantal burgers goede soldaten te maken. Deze datum is des te meer gedenkwaardig, omdat op dat moment het Ned. leger weer uit z'n as herrees. De Duitsers hadden het oude leger tot op de grond toe afgebroken, maar door taai energie en wilskracht, was Nederland, na reeds verschillende losse bataljons naar Indië te hebben gezonden, reeds op 2 Mei 1946 in staat om een complete Lichte Divisie op te gaan leiden.

Thans bij ons 2-jarig bestaan blikken we terug, en zien aan ons geestesoog voorbij flitsen talloze beelden: de opkomst te Assen, de opleiding; het inschepingsverlof; het afscheid; ons vertrek naar Indië; onze aankomst in Tandjoeng Priok; ons zwoegen in de tropenzon in het Bekassische; de politionele actie; de guerrillastrijd zuid van Cheribon; de evacuatie der T. N. I. troepen en de rust daarna. Er is zo ontzaglijk veel gebeurd in die 2 jaren. Vele mooie dingen waaraan we met genoegen terug denken, maar ook het leed werd 3-12 R. I. niet bespaard. 27 doden aan oorlogsverwondingen en ziekte moesten we ten grave dragen. We gedenken nu, op deze dag, in grote eerbied onze vrienden en kameraden, die hun leven hebben gegeven voor het herstel van orde en vrede in de Indische gewesten. We hebben het vaak niet begrepen, waarom zij hun jonge leven moesten geven, waar nog een hele toekomst voor hen openlag. We gedenken ze met grote droefheid in het hart, en ook de rust en de opbloei van het Indisch land en zijn bevolking kan de droefheid niet wegnemen. God trooste ons, maar vooral ook de familie in Nederland, die hun man of zoon nimmer zullen zien terugkeren.

God schenke ook troost en sterkte aan hen, die gewond of door ziekte terug moesten keren.

Naast deze droefheid en al het leed dat ons bataljon in die 2 moeilijke jaren heeft getroffen, zien we toch ook met dankbaarheid en trots terug. Ons bataljon heeft ten volle aan de opdracht voldaan. Onder de moeilijkste omstandigheden heeft het getoond niet bij de pakken neer te zitten. Met inspanning en taai verbetering hebben we geworsteld, om de moeilijkheden te boven te komen, en we zijn ze te boven gekomen.

De Klapperratten

Van het Klapperrattenfront.

De goede lezer van dit — ondanks de papierschaarste en het journalisten tekort — nog immer maandelijks verschijnend orgaan, heeft wel begrepen dat vogels van diverse pluimage dit „Heerden's” bataljon sieren. Indien ik me goed herinner zijn we als rat pas ontstaan na opkomst van de Stormvogels, die opereerden aan de zgn demarcatielijn A. D. 1946. Gewikt hebben we over een goede naam en de rat kwam uit onze soepele brein te voorschijn. Ietwat in navolging van het beroemde Afrika-corps: de Woestijnratten, manoeuvreren we in klapperbossen en andere rot-bossen.

Een goedaardig beest, die klapperrat, edoch valt hem niet lastig, dan bijt-ie. Awas!

Die Ratten nu zijn, als het overig gedierte van het bataljon, in de loop van de bloemaand 1946 begonnen Drente's grootste kampong onveilig te maken, en hebben daarna aan boord het vooronder (cel) en de meest luxueuse hut bezocht. Van het Oostfront bij Batavia zijn ze getrokken door Java's noordelijke landouwen tot voorbij Linggadjati, overal steunend — hier en daar met krachtige hand — om het doodgewone geluk te doen weerkeren in het land waar de koperen ploert onbarmhartig streelt en met zijn wij-niet-begrijpend mensdom, maar ook het land waar generaties van Johan van den Oldenbarneveldt tot nu toe iets hebben gepresteerd, wat geen weldenkend mens zonder slag of stoot prijs geeft aan semi-mondigen.

Zij hebben het mee helpen „fixen”: pioniers en mortieristen, kanonniers (meestal zonder kanon) en carrierlieden; zij die gekomen zijn uit alle windstreken van het goede, oude, benepen Holland, uit Tjietjerk en Nispen, uit Raalte en Boskoop. Zij hebben het gedaan met een lach en een vloek — ondanks het Regl. Krijgstucht — met weldadig en oneerbiedig gekanker, met een zucht en een brok in hun keel als ze een hunner brachten naar het Ereveld. Zij deden het en zullen het in het 3e militaire levensjaar blijven doen — ondanks de matige zorg van W. Welfare en N. Niwin.

Ratten — en ander gedierte — bij de intrede van het 3e soldaten-jaar wens ik U allen sterkte voor de laatste ronde.

Dirk III.

✱

Wie, sprak de meester in de klas,
weet, waar Dirk de Derde zo beroemd door was?
De klas echter verstarde in gepeinen
en meester hoorde een vlieg slechts dreinen.
Tot Jantje opstond van zijn bank en schuchter zei:
Omdat hij in Warfum geboren werd of dicht er bij,
De meester door dit antwoord nauw toe aan hysterie,
herstelde, toen Jan vervolgde: Mijn vader schreef 't.
Hij is bij 3-12 R.I.

(Uit de bundel „Sambalans”).

3-12 R. I. mag met ere z'n plaats te midden van andere bataljons innemen. Met grote voldoening mogen we constateren, dat waar 3-12 R. I. kwam, de rust en de orde weerkeerde, en de verstandhouding met de inheemse bevolking uitstekend genoemd mag worden. Deze 2 jaar hebben 3-12 R. I. gemaakt tot een bataljon waarop onder alle omstandigheden gerekend kan worden.

Mannen, laat het zo blijven. Laten de afgelopen 2 jaren ons de moed en kracht geven, ook in de komende maanden aan de ons gestelde opdracht te voldoen, nl. om de thans in Indië teruggekeerde rust te bestendigen en te verstevigen.

Als bataljonscommandant wens ik u van harte geluk met het succes van de afgelopen 2 jaar. Maak ook de rest van Uw tijd hier in Indië tot een succes.

De Bataljonscommandant Joh's Flink

De Stormvogels

Niet één keer, maar diverse malen, is mij door de volijverige redactie van onze Bataljons-courant gevraagd: „Hoe staat het met de copy van de Stormvogels?” Je kunt daar één keer een ontwijkend antwoord op geven, maar wanneer je verschillende malen in je zoete middagrust gestoord wordt, door de hinderlijke belangstellende vraag van „Ik heb Uw copy nog niet ontvangen”, dan grijp je naar een kladjie en tracht je iets op papier te zetten. Aan het verzoek om iets te vertellen wat een Stormvogel typeert, valt zeer moeilijk te voldoen. In grote lijnen is het van toepassing op ons gehele Bataljon. Een Stormvogel is een man, die graag kankert. Waar zou je immers over kunnen spreken, wanneer je niet kon of mocht kankeren? Gekankerd hebben de Stormvogels op de post, op de sawah's, later op de bergen, (we konden wel op onze wenkbrauwen terug kruipen naar de veel „gemaledijde” sawah's). Gekankerd wordt er nu op het eten. Arme kok, de arme kerel doet zijn best om van zijn ingrediënten het beste te maken, maar is nu het kind van de rekening, omdat er geen andere „steen des aanstoots” te vinden is. Is het eten goed, dan hoor je niets. Is de nasi-goreng iets te scherp, dan hoor je dit niet één keer, maar talloos vele malen. En dat kan een Stormvogel zo heerlijk tactvol doen!

Maar die kankerende Stormvogels, laat diezelfde heerschappen maar schuiven, wanneer ze op patrouille gaan. Dan hoor je geen klacht! Je ziet opgezette, rode gezichten met stralende kraallogjes en veel zweet. Dan merk je, dat er eenheid inziet, een saamhorigheidsgevoel zoals een commandant dat zich niet beter kan wensen. Neem ze mee op een meerdaagse patrouille. Je slaapt in kamponghuizen, waarin je 's nachts naar buiten wordt gedragen door de wandberen (aldus hun eigen woorden). Dan weten ze zich aan te passen en weten ze van alles het beste te maken: kip bij de rijst; een bultzak om op te slapen; een walmend petroleumlampje om het edele kaartspel, het: „pesten” te beoefenen. Ik heb wel eens naar aanleiding van een bepaald artikel in het Lichtspoor gezegd: „liever een compagnie Stormvogels dan een compagnie K.N.I.L. of O.V.W.ers. Het klinkt een beetje zelf-ingenomen maar het is een uitspraak waar ik bij blijf. Geef mij maar mijn kankerende Stormvogels en we zullen het fixen. Het is een Nederlander eigen om kritisch te oordelen (en meestal in negatieve zin), wanneer het gaat om prestaties van het geheel. We beweren vaak, dat we geen militair volk zijn. Dit zijn we inderdaad niet, wanneer het gaat om machtige militaire show's. Maar wanneer we nagaan, wat hier op militair gebied gepresteerd is, door onverschillig of ze nu in de wandeling de naam voeren van Stormvogels, Kemphanen, Klapperratten of andere strijd lustige diersoorten, dan kunnen we een vergelijking met ieder ander leger met glans doorstaan. Wat ook in de toekomst van ons gevraagd mag worden, wij, Stormvogels, zijn paraat.

De Commandant van de Stormvogels,
De Majoor W. L. Prins.

Twee jaren

Twee jaren soldaat;
Twee jaren paraat;
Twee jaren in uniform;
Twee jaren goed in vorm;
Twee jaren voor 't vaderland;
Twee jaren verbroken huiselijke band;
Twee jaren heb je je plicht gedaan;
Twee jaren: blijf zo door gaan!
Twee jaren van je leven,
't Is niet te lang, om aan 't vaderland te geven.
Nog een klein rukje, en 't is gebeurd,
Terug naar Holland, en een volgende is aan de beurt.

Four. H. Rabbie.

De Kemphanen

„It is dangerous to be good”.

De redacteur van ons lijfblad „In het Vizier”, verzocht me in korte trekken, het wezen van onze compagnie uit te beelden, zonder daarbij gebruik te maken van feiten en data.

Nu is er over „de Kemphanen” zoveel (en alleen maar goeds) te vermelden, dat men van de bomen het bos niet meer ziet, of, dat tien jubileumnummers niet voldoende zouden zijn, om alle hoedanigheden daarin tot uitdrukking te brengen. En dit dan nog, zonder de schijn te wekken, mooie meisjestekenaar te zijn van buiten-op-tijdschriften. Dit klinkt arrogant.

Dat wij allen, zonder uitzondering, zelfingenomen zijn, is dermate bekend, dat ik b.v. niet eens behoef te vermelden, dat wij bij beëdigingen en feestelijkheden in het bataljon steeds de rol van gastheer vervullen. 't Zij toegegeven, dat de nagezonden rekeningen vrij hoog zijn! Maar.... wie heeft (c.q. had) de mooiste bar of cantine? wie schenkt de lekkerste koffie?

wie heeft een officier, die zijn eigen schrift niet kan lezen?

wie heeft de kleinste onderofficier?

wie staat in de voetbalcompetitie altijd op de laatste plaats.

Kortom, het is steeds de 2e Compagnie.

Het innerlijk der Kemphanen overtreft echter verre al deze uiterlijke hoedanigheden.

Overtuigd van de noodzaak van hun verblijf hier te lande, vervullen alle mannen hun vaak moeilijke plichten. Beziel met een uitstekende geest en geschraagd door werkelijke kameraadschap, doet iedereen opgewekt zijn werk en door hun bereidheid tot helpen, zijn zij overal graag geziene gasten geworden.

Niet terugdeinzend voor tegenslagen of af te schrikken door moeilijkheden, hopen „de Kemphanen” hun naam en 3-12 R.I. waardig te blijven; zij zijn en blijven de trots van

Majoor A. J. Ch. van den Hurk.

CARRIERS.....!!

Pieuw! Pieuw!... Knars! Knars!... Ratel! Ratel!... een carrier rijdt voorbij en verdwijnt in een stofwolk.

„Best leventje”, denkt de gewone infanterist die stof uit neus en mond hoest.

„Opscheppers”, zegt de een.

„.....”, zegt een ander.

Zo worden we van hoog tot laag bekletst.

Weet men echter wel.....

dat we rijden, maar ook repareren!

dat we zelf linkpennen draaien!

dat we tankwielen geschikt maakten voor carriers!

dat we in de wagen de Rode Zee als een ijskast beschouwen!

dat we en wagens en veel wapens moeten onderhouden!

dat we 's nachts en wacht en veel patrouille reden!

dat we vergeleken bij andere Bat. de meeste wagens nog hebben lopen!

dat we mensen zonder nierklachten benijden!

dat we met 40 man het werk van 64 doen!

dat we van oud-roest een auto maakten, waar het wagenpark nu mee pronkt!

dat we rijden leuk vinden, over mijnen echter minder!

dat we nog nooit om hulp hebben gevraagd!

dat we ook onze patrouilles hebben gelopen!

dat we in het veld door de tirailleur graag gezien worden!

dat we de eer van buitgemaakte wapens aan anderen overlieten!

dat we als specialist niet hoovaardig zijn!

dat we geen zwarte baretten hebben!

dat we kameraadschap niet als een leus beschouwen!

dat we achterklap als jalouzie aanstrepen!

dat we niet zo zijn!

Pieuw! Pieuw!... Knars! Knars!... Quo Vadis carrier?

Wijzelf.

Onze opkomst

Het is temet nu al weer twee jaar geleden, dat ik de stomme streek uithaalde om in dienst te gaan. Maar als ik alles nog eens met mijn kameraden ophaal, dan zeg ik: „Ja, toch hebben we allemaal een mooie tijd gehad”. Natuurlijk waren er ook minder mooie ogenblikken, maar die zijn we al lang vergeten.

Ik kan me de opkomst in Assen nog best herinneren. Met nog tien jongens uit Holland moesten wij 's morgens van de 27-ste Mei 1946 met de eerste gelegenheid vertrekken. Op het station stond zo'n „jochie” met twee strepen ons op te wachten en we moesten allemaal in de rij, maar dat was er bij ons niet bij! Ons clubje vluchtte de wachtkamer binnen en we lieten de anderen lopen. Wij gingen de stad bekijken, daar ik en de meesten van ons er nog nooit geweest waren. Nou eerlijk gezegd, Assen is mij toen direct al heerlijk tegengevallen. Ik had gedacht, dat er in de hoofdstad van een provincie wel een tram zou rijden, maar nee hoor, wij moesten naar de kazerne lopen, waar we 's-middags om half vijf aankwamen. De meeste jongens van ons ploegje moesten naar 1 R. I. en Schouten en ik kwamen bij Ost. Cie.-12 R. I. We kwamen boven, op een kantoor en daar zat zo'n meneer met twee sterren. Wat dat was, wist ik toen nog niet, maar we zeiden maar „meneer” en dat was toen nog goed natuurlijk (nu moest je het eens proberen te zeggen!). Toen we daar alles opgegeven hadden, naam, adres en dergelijke smoesjes meer, konden wij onze kleding gaan halen, boven, op de zolder. Voor het hekje konden we wel blijven staan, want de „kerel” die daar stond zag wel aan je neus wat je paste. Met het hele rommeltje onder je arm ging je weer naar beneden. Ja, die broek en jas, dat was wat. Toen ik op de boot zat, hing het een beetje goed aan mijn lichaam, dus dan weet je wel hoelang mijn moeder er aan gewerkt heeft! Maar dat doet er niets toe, het moest kunnen, want het meeste kader was in Glasgow geweest en daar ging alles aan de lopende band, dus kon het hier ook! Wel zitten we nu al twee jaar in dienst en zijn de jassen nog te groot, maar we zijn er nog en dat is de hoofdzaak.

Toen we dan eindelijk beneden kwamen, werden we met een dertig man op een kamer ondergebracht, waar het natuurlijk de eerste dagen een grote herrie en rommel was. Bekvechten en al die giijntjes kwamen veel voor. Het licht moest om 10 uur uit, maar dat werd meestal 12 en dan werd het niet uitgedraaid, maar uit gegooid en 's-morgens bij het opstaan leek de kamer wel een varkensstal met 5 cm. dik stroo op de vloer. Wie dat op moest ruimen werd 's-morgens wel uitgevochten. Hoe het kwam weet ik niet, maar het ging altijd goed.

De jongens, die ik daar heb leren kennen en mijn kameraden waren, zijn niet meer bij 12 R. I., maar toch zijn er nog bij de Ost. Cie. van dezelfde kamer en daar kan ik het nog steeds goed mee vinden. In dienst heb ik veel jongens leren kennen, niet alleen soldaten, maar ook hogeren, jongens die me tegen vielen, maar ook die me meegeevallen zijn, hoewel ik het juist van enkelen niet had verwacht!

Want met de bootreis heb ik eens twee dagen voor in het schip gezeten voor een onnozel dingetje, terwijl ik ook eens iets uitgehaald heb, waar ik misschien wel een jaar voor gekregen zou hebben. En daar hebben we allemaal om gelachen en straf was er niet bij.

En zo leer je elke dag de jongens kennen. Eerlijk gezegd heb ik op niemand iets tegen en ze kunnen mij ook wel hebben geloofd ik. Wanneer we allemaal voor ogen houden dat we met elkaar er door moeten en als het er op aankomt, toch niet buiten mekaar kunnen dan komt alles wel O.K. en gaan we straks over een half jaar. (misschien) weer samen over zee.

Ik zou nog wel meer kunnen schrijven, maar ik ben maar een gewone carrierchauffeur en geen schrijver en je moet niet te veel van zo iemand verwachten.

Toch vind ik hem bruin daar!!!!

De Wolf.

Vraagt steeds

Snow-Cap Dranken

Gegarandeerd van goede kwaliteit

Alles onder controle van Scheikundig Laboratorium Buitenzorg

JENEVER-CITROEN JENEVER-WHISKY
BRANDY DRY GIN - COGNAC - INDIA
RHUM - WIJNEN EN DIVERSE LIKEUREN

Ook verkrijgbaar bij: **THIAN HO TONG**
PASOEKETAN 60 - CHERIBON

Snow-Cap KEBON SIRIH 88, BATAVIA

In de Natuur

Luit! Hé Luit! Telefoon voor U!

Na een vreselijke geuw, en nog eens flink uittrekken ben ik door de duisternis van de vroege morgen gestrompeld naar de seiners, en met een heel slaperig stemmetje gevraagd, wie er aan de andere kant van de lijn stond. Dat bleek te zijn de redacteur van „In 't Vizier”... veel te energiek, die man. Maar ja, dit alles ter zijde, hij beweerde, dat ik M. O. natuurkunde (niks minder) zou hebben. Nou, dat liegt hij, grof gezegd, en dat zei ik hem dan ook. Maar ja, hij wilde wat van mij gedaan krijgen en vond het toen nodig om me te flatteren.

Hij schijnt erg verlegen te zitten om copie, en vroeg toen of ik hem, met zo nu en dan een praatje over de natuur in en om de detachementen, uit die verlegenheid helpen kon. Hoewel ik natuurlijk nog vreselijk kwaad was, dat hij mij zo in alle vroegte van onder m'n twee dekens ('t is in Madja) vandaan gesleurd had, kreeg ik tenslotte toch medelijden met zijn wanhopig stemgeluidje (ik voelde de tranen bijna door de hoorn heen), en het hem toen maar beloofd, dat ik mijn best zou doen (ook al om maar van hem af te zijn). Maar ja, toen ik weer eens op patrouille ging, herinnerde ik mij mijn belofte; en belofte maakt schuld, dus daar gaat hij dan maar. Leg nu na het lezen van het woordje „patrouille” niet direct je krantje neer met een zucht van „Alweer een stukkie over een patrouille, dat weten we nu zo langzamerhand zelf wel”, want ik beloof, dat ik het daar niet over hebben zal.

We hebben van de natuur allemaal een stel ogen meegenomen de een wat betere, de ander niet zo goed. En bovendien zijn we, zoals we hier in het bataljon zitten, ook allemaal nog eens gekeurd. We kunnen dus wel zeggen, dat het met onze ogen in orde is. En toch ziet de een veel meer dan de ander, omdat hij beter heeft leren kijken. Nu wil ik mezelf niet op de borst rammen, maar toen ik nog heel klein was, heb ik op wandelingen met mijn vader al naar de natuur leren kijken, en daarom zie ik wel eens iets meer in de natuur dan een ander. Om te beginnen dus een klein bijzonderheidje:

Misschien hebben jullie in Holland in de winter, bij een stadsvijver of bij een klein riviertje of een sloot wel eens een vogel zien zitten, prachtig steenblauw op de rug, en roestbruin op de buik, met een witte bief en een stevige snavel. Hij is zo groot als een merel, maar meer gedrongen. Daar hij meestal gezien wordt, zittende op een tak vlak bij een wak — 't is een eerste klas visser — wordt hij in Holland IJsvogel genoemd. Als je goed oplet, en je ogen ook voor de natuur gebruikt, zul je hem hier ook kunnen vinden. Gek hè, een IJsvogel, terwijl je loopt te zweten in de tropen.

Good Luck met het zoeken.

G. Louwaars.

memento mori

Sold.	Loonstra, H.	vermist	1-12-'46	2 Mei 1946 - 2 Mei 1948
Serg.	Krikke, H.	gesn.	14-12-'46	
Sold.	Kammen, M. v.	gesn.	10-02-'47	
Sold.	Voorn, A.	overl.	23-03-'47	
Korp.	Philippo, B.	overl.	30-06-'47	
Sold.	Bijl, L.	gesn.	10-08-'47	
Sold.	Smidt, J.	gesn.	20-08-'47	
Serg.	Former, C. M.	gesn.	3-09-'47	
Sold.	Banning, W. A.	gesn.	8-09-'47	
Sold.	Oving, B.	gesn.	8-09-'47	
Serg.	Pol, F.	gesn.	8-09-'47	
Sold.	Anvelink, G. J.	gesn.	18-09-'47	
Sold. 1 kl.	Hoozeboom, J. C.	overl.	20-09-'47	
Serg.	Noorloos, J. v.	gesn.	1-10-'47	

2e Lt. G. Th. Bom

Sold.	Nijenhuis, H. J.	gesn.	1-10-'47
Sold.	Groot, J.	gesn.	7-10-'47
Sold.	Foeken, D. v.	overl.	12-10-'47
Sold.	Rozendaal, L. J. M.	gesn.	13-10-'47
Sold.	Sanders, A.	gesn.	18-10-'47
Sold. LT.	Sim Kiem Tek.	gesn.	19-10-'47
Sold.	Koerts, R.	gesn.	8-11-'47
Sold. LT.	Tjing Khe Ho.	gesn.	8-11-'47
Kapt.	Wijnberg, C.	overl.	10-11-'47
Korp.	Vaartjes, J.	gesn.	17-11-'47
Sold.	Wischmeyer, J.	gesn.	28-11-'47
Serg. LT.	Alwi.	gesn.	21-12-'47
Sold.	Jong, S. de	gesn.	22-12-'47
2e Lt.	Bom, G. Th.	gesn.	23-01-'48

Reizen naar Oost-Indië van Toen en Nu

(Slot).

15 October kwamen zij eindelijk op de reede van Batavia aan, na een reis van ongeveer zes maanden. Wouter wilde graag doorreizen naar Banda, maar helaas, zooals hij zich uitdrukte, kon zijn „genegentheyt om reysen” geen plaats in de gemoederen van zijn Opperhoofden vinden, en moest hij zijn intrek nemen in 't kasteel van Batavia. Toch kon hij later naar hartelust zijn zin in reizen botvieren. Zijn avonturen en beschrijvingen zijn interessant, maar kunnen in dit kleine bestek niet uitvoerig besproken worden. Zijn reizen strekten zich uit tot Amboina, de Molukken, de Andamanen en Nicobaren, Ceylon, Voor- en Achter-Indië, Perzië en Japan. Hij maakte van alles mee, wat een avontuurlijke geest zich maar kan wensen: geweldige windhozen, zeeslagen en landgevechten met de Portugezen, schipbreuken en aanvallen van krijgslustige stammen.

Het is wel aardig te lezen, als hij het heeft over het leven en gewoonten der Javanen, hoe er in die bijna drie eeuwen in den grond niets veranderd is. Hij beschrijft de sarong en kabaai der vrouwen, het wasschen in de kali, de peperige rijsttafel en geeft verder een lange uitwijding over de vruchten, de kakkerlakken, muggen, enz., allen dingen, die wij nu nog onveranderd om ons heen zien.

In December 1664 vertrok Schouten weer uit Batavia en via Noorwegen (omdat het Kanaal onveilig was door de oorlog tussen de Nederlanden en Engeland, die inmiddels was uitgebroken) bereikte hij na een avontuurlijke reis, waarbij de laatste loodjes langwege Engelse kapers en oorlogsschepen nog het zwaarst wogen, October 1665 het vaderland, na zeven en een half jaar weg geweest te zijn.

De latere reizen werden natuurlijk steeds beter en veiliger. Toen kwam in 1844 de overland-mail door Egypte, waarbij passagiers in Alexandrie overstapten op een trein, die hen naar Cairo bracht; vandaar ging de reis door per overland-post naar Suez en verder per zeilschip naar Singapore, waar een Nederlandsch gouvernementsschip voor de overvaart naar Batavia zorgdroeg. Toch duurde zoo'n reis nog twee maanden, maar gaf voor de reizigers natuurlijk veel meer afwisseling dan de lange zeereis om de Kaap.

In verband met de vergelijking van de vaart en de behandeling der troepen gedurende de reis van nu met vroeger, is het ook wel interessant iets over te nemen uit een brief, die 17 Februari 1847, dus precies 100 jaar geleden, vanuit Soerabaia door een pas uitgekomen sergeant aan zijn: „Waarde en zeer geachte Ouders, Oom, Tante, Broeder, Zusters, enz.” werd gezonden, waarin hij uitvoerig zijn reis beschreef.

Deze geschiedde per zeilschip om de Kaap en duurde op een week na 4 maanden, zonder tussenhaven; zelfs Kaap de Goede Hoop werd niet aangedaan.

Hoe de ligging aan boord was blijkt wel uit het zinnetje: „Tusschendeeks was het benauwd en boven moest men

spoedig een touw vatten, anders viel men omver door het geschommel en geslinger.” Over het eten vinden wij, onder 16 October, na bijna drie maanden varen, terwijl zij juist een zware storm meemaakten: „..... men konde door het zware schommelen de sobere scheepskost niet eten en vleesch hadden wij niet, want het was alles bedorven en met heele vaten overboord gegooid, en wij kregen alle dagen vet spek te eten met mufte grou-erwten, witte boonen en snert, dat was onze dagelijkse kost gedurende de reis.” Ook vond hij verder, evenals onze vriend Wouter Schouten in 1658, gebakken vliegende vissen zeer smakelijke kost.

Dat elkaar passerende schepen in die tijd niet zo'n haast hadden als tegenwoordig, blijkt wel uit de volgende passage: „3 Nov. het eerste Hollandsche schip in zicht en tegengepraaid en dat was het schip „Ida Wilhelmina” en kapitein G. zoon van G. uit W., die ik zeer goed kende en hij kwam den volgenden dag aan boord bij ons eten en verhaalde nog eenig nieuws dat het schip de „Nassau” de beide masten gekraakt waren en de opperstuurman dood en de derde stuurman en een matroos door ongelukken overleden waren.”— Vergeet dan niet, dat deze buurpraatjes op volle zee gehouden werden.

Een week na aankomst te Batavia werd onze sergeant op transport gesteld naar Soerabaia. Deze tocht geschiedde op een inlandsch schip en duurde 15 dagen. „Een vuil, stinkend schip vol ongedierte en een stank of er kregen aan boord waren, het eerste wat wij kregen was verbrande halfgare rijst, de maaien liepen met het vleesch weg en het volk begon te morren tegen ons en zeide, dat zij liever het schip wilde uitplunderen als hierop blijven met zulk een stinkend vleesch. Ik ging naar den Kapitein met nog een sergeant klagen over het vleesch en moesten in arrest. Het werd toch afgekeurd. Toen kregen wij karbouwenvleesch gedroogd en stinkende, zoodat wij den geheelen dag niet aten en den volgenden dag ook niet. Dat was een boeltje, geen beddegoed op die smerige planken, de ransel onder het hoofd, zoo moesten wij liggen; daar heb ik wat verdriet op gehad. Te Semarang kregen wij nog 75 man inlanders soldaten met vrouw en kinderen aan boord..... De soep, die wij kregen was gezouten vleesch met rijst zonder groenten en ze stonk ons de keel uit. Wij hadden veel zieken aan boord en geen dokter.”

Het was dus geen wonder, dat hij na aankomst eerst 19 dagen in het hospitaal te Soerabaia moest doorbrengen.

„Het land is mooi, maar ik heb hier veel noodig, blauwe baatjes krijgt men hier, maar broeken moet men zelf koopen. De onderofficiers moeten alle klamboes hebben over hun bed en ik heb er een gekocht, die mij f 18.— kostte en heel gemeen katoen. Dat bij ons 15 cts. de el kost, kost hier 45 cts.”— Hieruit zou men dus kunnen opmaken, dat de soldaten toen geen klamboes nodig hadden.

17 Nov. 1869 werd het Suez-kanaal geopend en daarmee de laatste periode in de Indië-vaart ingeluid.

Luit. Oostenbrug

2 Mei 1946, de dag waarnaar zovelen, uitzonderd misschien de recruten, maar niet in 't minst de legerautoriteiten, hadden uitgezien, was aangebroken en bij honderden kwamen de eerste dienstplichtigen van na de oorlog, van de lichting '25, zich melden in de garnizoensplaatsen. Het was een prestatie om precies een jaar na de bevrijding van ons berooid land, reeds weer zover te zijn, dat begonnen kon worden met de opleiding en organisatie van een hele lichte divisie. Bovendien was men er in geslaagd in dat jaar ruim 20 bataljons Nederlandse troepen overzee te sturen, dank zij het grote aantal O(orlogs) V(rij) W(illig)ers, dat zich onmiddellijk na de bevrijding had aangemeld, om ons land te helpen de moeilijkheden in Indië (destijds nog tegen de Japs) het hoofd te kunnen bieden. Deze OVWers komt de eer toe ons land in die moeilijke overgangperiode een machtsapparaat te hebben gegeven. Hier mogen we nog wel even bij stilstaan en de aandacht vestigen op de veelal ellendige situaties, waarin deze jongens zich dikwijls hebben bevonden, heel wat beroerder dan dat wij ze hebben beleefd. Niet alle OVWers zijn direct naar Indië uitgezonden, er waren er ook verschillende, die eerst een scholing in Engeland gingen volgen. Het zijn deze mannen die de kern hebben gevormd van de Expeditionaire Macht, een naam, die later over is gegaan naar de eerste lichting dienstplichtigen, ook bekend onder de naam: „7 December divisie”, naar de bekende rede van H. M. de Koningin op 7 December 1942 in Canada.

Van de jongens, die zich 2 jaar geleden in Assen meldden, werd ons bataljon, 3-12 R. I. geformeerd, met als bataljonscommandant de majoor Vergouwen, die bij het vertrek naar Indië wegens afkeuring zich vervangen zag door de luitenant kolonel van Wilsum. Er brak een tijd aan van werken en nog eens werken, want de tijd drong, daar de troepen overzee nodig moesten worden versterkt. De eerste training, waaraan iedereen deelnam, duurde 6 weken, de zgn. „Primary training”. In deze periode werden dus ook alle tegenwoordige schrijvers, chauffeurs, koks, schoenmakers enz. afgeknepen en tot soldaten gemaakt (Dit ter herinnering!). Het was even uitblazen en toen de volgende sprong, de „Corps training”, die in September eindigde en in welke tijd iedere soldaat zijn speciale opleiding genoot: infanterist (in de eerste plaats!), carrierman, paggist, mortierist, pionier, chauffeur enz. enz. De maand September was er eentje vol afwisseling. Het begon al even voor September, toen we plotseling bezoek kregen van H. M. de Koningin, die militaire onderscheidingen kwam uitreiken; 3 September volgde het vertrek der kwartiermakers, onder commando van de luitenant van Houte, per m.s. „Klipfontein”; daarop in de loop van de maand de beëdiging van een aantal officieren, ter gelegenheid waarvan ook de Brigadecommandant, de Kolonel Uylenberg, het woord voerde; toen kwam het inschepingsverlof van de 15de tot de 22ste en in de morgenuren van de 27ste September was het grote ogenblik aangebroken, dat we het ons vertrouwd geworden Assen verlieten en per trein naar Amsterdam werden vervoerd, waar we in de loop van de middag met het 14000 ton metende m.s. „Ruys” onder commando van de kapitein van Noorden en in gezelschap van 3-1 R. I. en enkele andere onderdelen, zee kozen.

De zeereis, die gunstig verliep, was op zichzelf een sensatie, ook al werd het niet door iedereen en op ieder tijdstip, als zodanig gewaardeerd. Van kleinsteedse mensjes werden we plotseling wereldreizigers. Dit besef drong misschien niet direct tot ieder door. Landen, eilanden, zeeën, zeestraten, die we in het gunstigste geval met de vinger weleens op een globe hadden aangewezen doemden voor onze ogen op: Portugal, Gibraltar, Marokko, Algiers, Pantellaria, Port Saïd, Suezkanaal, Rode zee, Golf van Aden, Indische Oceaan, Ceylon; de 19de October zetten we voor het eerst voet op Indische bodem en bezichtigden Sabang; de 21ste werd de evenaar gepasseerd en ontvingen we bezoek van „Neptunus”, terwijl de 23ste het einde van de reis werd bereikt en wij in Priok definitief aan wal stapten.

Ons „home” was voorlopig de Berenlaan, waar veldbedden waren, maar verder bijna niets. We deden onze eerste Indische ervaringen op, samen met de eerste misère: Brits-Indiërs, rood-witte vlaggen, nasi goreng en honderd andere dingen. Er kwamen kisten met onbegrijpelijke zaken, waar niemand raad mee wist. Fouriers en helpers van alle compagnieën togen aan het werk, terwijl ook chauffeurs en monteurs het zwaar te verduren hadden. Carriers, auto's en ondersteuningswapens moesten uit dumps worden gehaald. Nog zien we de eerste carriersleep binnentuffen; gelukkig dat er enkele rijdende bij waren, die het gros zo successievelijk binnen brachten, anders zouden er nu nog hoopjes roest in Batavia's schonen lanen te bewonderen zijn, maar alles kwam voor elkaar en zelfs zagen de commandanten nog kans om tussen de bedrijven door schietoefeningen te laten houden in de buurt van het vliegveld Kemajoran. Toen brak de 14de November aan, de dag, waarop we naar het „front” werden gestuurd. Dit werd door velen al een heel wapenfeit gevonden, en inderdaad, in tegenstelling met verschillende andere bataljons, die in betrekkelijk rustige gebieden terecht kwamen, kreeg 3-12 R.I. een sector toegewezen, waar schermutselingen aan de orde van de dag waren. De Bekassiesector, 30 KM ten Oosten van Batavia, welk gebied enkele maanden tevoren door de W Brigade was gezuiverd en daarna door de Brits Indische Ghurka's was overgenomen, werd ons gebied. Die 14de November zullen we niet licht vergeten, het was voor 't eerst, dat we onderweg met de „echte” kampongbevolking in aanraking kwamen en onze eerste klappers slurpten. De 2de, 3de en 1ste compagnie

kregen de buitenste ring te bezetten, respectievelijk in Kebalen, Teloek Poetjoeng en Pondok Benda, terwijl de bataljonsstaf, Staf- en Ondersteuningscompagnie in Krandji gelegerd werden en de 4de compagnie in Oetjoeng Menteng en Poeloe Gadoeng. In Bekassi troffen we reeds Nederlandse troepen aan, i.c. een compagnie van Infanterie 2, onder de kapitein Rumemper, die begin December door de compagnie van Majoor Jäger werd afgelost.

Toen de Engelse vlaggen gestreken, het Rood-Wit-Blauw gehesen en de Brits Indiërs verdwenen waren, kregen we pas gelegenheid ons te realiseren waar we terecht gekomen waren. Gekomen langs iets, dat vroeger een asfaltweg moest zijn geweest, doch nu een erbarmelijk geheel van gaten en kuilen in alle vormen en maten toonde, met platgebrande huizen aan beide zijden, bleken de nederzettingen doorgaans te bestaan uit een groot Chinees huis en een varierend aantal bijzonder armoedige, nagenoeg onbewoonde kampongwoningen. Had men ons verteld, dat we in deze contrijen 8 maanden en 1 week zouden „wonen”, niemand zou het hebben geloofd. Toch ontstond binnen korte tijd uit de overgenomen, vuile kampementen iets toonbaars, dank zij het improvisatievermogen van de troep en de hulp van genie en pioniers.

2 Mei 1946 - 2 Mei 1948

De tijd die ons bataljon in het Bekassische heeft doorgebracht, heeft zich gekenmerkt door het opdoen van praktische ervaringen op vrijwel elk gebied, waar een gevechtsbataljon in Indië mee te maken krijgt. Door de samenwerking met de KNIL compagnie van Infanterie 2, en het bijna dagelijkse vuurcontact van onze infanteristen de eerste 4 à 5 maanden, heeft ons bataljon een gevechtservaring gekregen, die het later in de moeilijke periode om de Tjeremai tot grote steun is geweest. Klapperbos, Kruispunt en namen als Toeri, Babelan, Wates, Poeloepoeter, Tamboenkelapa, Bendoengan, Tjerewed, Tjakoeng, Genting, Gedoengringin, Boni en vele anderen, blijven in onze geheugens gegrift, als de plaatsen waar wij de vuurdoop hebben ondergaan en waar ons bataljon de eerste verliezen heeft geleden. Samenwerking met Artillerie. 4° 2 mortieren, zware mitrailleurs en ondersteuningswapens dateren reeds uit die tijd. De 4de compagnie, die begin Maart '47 naar Babakan verhuisde, heeft daar zijn prauwherinneringen. De „Ondersteuning” en „Staf” hebben hun chauffeurs in de meest letterlijke zin laten „modderen”, wat vooral bij de „Lloyds” veel ellende verwekte, i.v.m. kwetsbare bougies! En dan dat station in Krandji, waar: „die dikke meneer” heerste! Neen, diplomaten waren we allerminst, althans naar buiten, dat lieten we over aan onze divisiecommandant, de generaal Dürst Britt, die, toen hij in Bekassie de besprekingen opende met enkele hoge pieten van de tegenpartij, de gevleugelde woorden sprak: „Ik ben generaal en zal dus de leiding maar nemen!” Ja, die demarcatieliën heeft ons enkele besprekingen opgeleverd, maar praktisch niet zo erg veel!

Er waren buiten de infanteristen en ondersteuningslieden nog anderen in ons bataljon, die in die periode ervaring opdeden: De verbindingsafdeling presteerde het toch maar steeds weer onze telefoonlijntjes en radiosets op de been te houden, ondanks het „ontstellende” gebrek aan materiaal en het moeten werken zonder „ginpalace”. In één adem door moeten we, vanwege de belangrikheid, noemen: de koks van de verschillende compagnieën, die hun boeren- en zuurkoolpot plotsklaps hadden te verwisselen met de verschillende nasi gerechten met sambal en andere gekke dingen.

Zo heeft ons bataljon de schouders onder het Bekassische gezet en de vruchten van het werk mogen smaken. De bevolking keerde allengs terug; sawah's werden weer bewerkt; pasar's bezocht en het leven herkeek voor de kampongbewoners het normale beeld. In die streek, welke bij onze intrede een troosteloze aanblik bood en waar de bewoners onder terreur van rampokkers een ellendig leven leidden, waren, bij ons vertrek op 21 Juli 1947 Orde en Veiligheid volkomen hersteld!

20 Juli 1947, Zondagavond extra appel; order van de Legercommandant: „Wapenbroeders, gij rukt niet op om aan dit land de oorlog te brengen, maar om de vrede te hergeven...” Even een schok, dus toch! De positionele actie ging beginnen; nu zou veel afhangen van snelheid, van rijdende auto's, van goede radio's; 8 maanden was er geploeterd en geleerd, nu zou het te pas komen. Die nacht begon het. Het regende en het was aarddonker; de generaal zat gemoedelijk in ons huis te Bekassi te praten met enkele soldaten en aan de kant van de weg stond een „bulldozer” te sputteren en „voor te warmen”, om als de voorhoede passeerde op het juiste moment mee te kunnen gaan hobbelen. Het was vier uur in de morgen toen een fluitstoot de „stunttrein” aankondigde, kort daarop de voorhoede en de zaak was in beweging.

Alles komt in herinnering als een flits: Tamboen- Tjikarang- Tandjong Poera- Krawang- Tjikampek- Walahar- Rengasdenlok- Wanajasa- Poerwakarta; even rust, zouden we hier blijven? Kwartier- en menagemeester waren dag en nacht in de weer om het eten op tijd op de juiste plaats te krijgen; de RAO deed zijn best om nog iets extra's bij de voorste posten

te brengen; de factuur sleepte met postzakken, alles voor de troep! Dan, weer verder..... via Idramajoe naar Cheribon, een vuile vieze stad, reeds in de eerste dagen door de V brigade genomen en door de 3de Infanterie brigade gepasseerd. Wij gingen door en namen definitieve posities in, in een halve cirkel om de stad, binnen welk gebied ook de goenoeng Tjeremai viel. Linggadjati voor de Staf; de 1ste compagnie naar Madjalenska; de 2de naar Koenigan; 3de compagnie richting Tegal te Losari; de 4de naar Mandirantjan en de „Ondersteuning” bezette de suikerfabrieken in het Lemahabangse.

Veiligheidsraad; „Staakt het vuren!”; Fini.

Wanneer we de opmarsperiode thans nog eens overzien, komt het ons bijna onwezenlijk voor. Het materiaal, waarmee ons leger uit de bus kwam, de snelheid waarmee geopereerd werd en het enthousiasme bij het werk, doen ons nu bijna Amerikaans aan. De werkelijkheid waartegenover wij ons in het Cheribonse geplaatst zagen, waar we met ons bataljon een vak van 4000 KM² moesten bezetten, in welke ruimte de pelotons verzonken; de lange verbindingswegen met de talloos veel belangrijke bruggen, was van geheel andere aard. We hebben aan de lijve ondervonden, wat het zeggen wil in een dergelijk gebied, met zo weinig mensen een goed bewapende guerillamacht te bestrijden en dat in een land, wiens bevolking wij amper verstaan. Ondanks de grote voordelen die het land, de bevolking en de strijdwijze de guerilla's boden en de hoge eisen die, in verband met het voor onze infanteristen ongewone patrouilleren in het verrassend gevaarlijke bergterrein, aan ons bataljon gesteld werden, zijn wij er in geslaagd onze taak naar behoren te vervullen. Wel geraakten we enige tijd in een critiek stadium, toen onze verliezen aan doden en gewonden omvangrijk begonnen te worden en het aantal zieken, vanwege de oververmoeidheid van de troep onrustbarende afmetingen had aangenomen. De uitrukkende sterkte van de compagnieën liep tot op de helft terug; Linggadjati was één groot hospitaal en in het ziekenhuis te Cheribon en helaas ook op het kerkhof, voerde 3-12 de boventoon. Nimmer zijn we evenwel bij de pakken neer gaan zitten en het is ons steeds gelukt ons bevreesd te maken bij de vijand, terwijl nagenoeg steeds in het grootste gedeelte van ons vak de rust veilig kon worden gesteld.

In dit tijdvak werd onze bataljonscommandant overgeplaatst naar 4-10 R. I. en kregen wij hiervoor in de plaats onze huidige luitenant kolonel J. Flink.

In de loop van November gingen hardnekkige geruchten, dat ons bataljon versterking zou krijgen en inderdaad werd op 24 November ons gebied ten Noorden, ten Oosten en ten Zuiden van de Tjeremai overgenomen door de W Brigade, die moe van het zwerven, eindelijk een vaste bestemming kreeg en door ons als een welkome versterking werd begroet. Het verblijf in de plaatsen Linggadjati, Tjilimoes, Koenigan, Gedoeng Gedeh, Tjikiding, Tjikalahang, Paniis, Tjiledoeng, Nieuw Tersana, Karangsoewoer en Lemahabang was dus voor ons tot geschiedenis geworden. Herinneringen zullen later bij het overlezen van al die namen weer levend worden en het zal ons helpen de tijd hier doorgemaakt niet te vergeten. De 1ste compagnie bleef rustig (betrekkelijk!) in Madjalenska en kreeg nu steun van de 3de compagnie. Helaas was dit van korte duur, daar de Majoor Prins, om voor ons onbegrijpelijke redenen, „Brigade reserve” werd en naar het Krawangse werd gestuurd om daar 3-9 R. I. te assisteren. In de loop van Januari keerde de compagnie terug naar Madjalenska, waar intussen de Majoor van der Hurk het ambt: P(laatselijk) M(ilitair) C(ommandant) op zich had genomen en waar ook de Ondersteuningscompagnie een plaatsje had gevonden. De Compagnie van Majoor Jäger had zich in Kadipaten gevestigd, terwijl de 4de compagnie onder de Kapitein Liefvering vanuit Rentang en Djatitoejoe het Djatibos bezig was te zuiveren. De bataljonsstaf had zijn tempaat opgeslagen in Soetawangi, in gezelschap van de Stafcompagnie.

Eind Januari werd, als resultaat van de op de „Renville” gehouden besprekingen tussen Nederlandse- en Republikeinse autoriteiten, voor de zoveelste maal de order: „Staakt het vuren” gegeven. De eerste week kwam hiervan weinig terecht en moest nog enkele malen flink tegen de Soekarnisten worden opgetreden, waarbij helaas de Luitenant Bom om het leven kwam. Op 1 Februari had vanuit Madjalenska de beruchte tocht naar Madja plaats, een actie, waarbij zoveel vuur werd ontvangen, dat de deelnemers zich deze gebeurtenis zeker zullen blijven herinneren. 5 Februari begon eindelijk de evacuatie der Republikeinse troepen, die uit ons vak via Kadipaten naar Cheribon werden getransporteerd en vandaar „zee” kozen. Toen keerde ook de rust in het Madjalenskase terug en kon intensief worden voortgegaan met het bevorderen van de veiligheid en welvaart in deze gebieden.

De laatste tijd zijn er evenwel onmiskenbare voortekenen te bespeuren, die wijzen op een toenemende activiteit van geïnfiltreerde Republikeinse raddraaiers; de bevolking wordt onrustiger; koeriers met belangrijke papieren worden aangehouden en ondergrondse acties voorbereid. Het openlijk gewapend verzet door de Hisboellah, die medio Maart in een zesdaagse actie bij Bantaroej, deels vernietigd, deels uiteengeslagen werd, dreigt weer te beginnen. Wij weten dat de Republiek belang heeft bij het zaaien van onrust in door ons bezette gebieden en dat zij het stimuleert — ja, ondanks haar officiële houding, het zelfs organiseert!

Wij blijven waakzaam en zullen direct, onverbidlijk en doeltreffend blijven toeslaan, waar wij ook maar enig onruststokend element aantreffen. Hiermede hopen wij in het vak van 3 - 12 R. I. de Vrede en Veiligheid te kunnen bestendigen. K. H.

We Fixen het wel!

Dat is nu een van die uitdrukkingen, die, zonder dat we er speciaal moeite voor hebben gedaan, de laatste maanden op onze lippen bestorven liggen. Een uitdrukking van zelfvertrouwen in oorsprong, maar één van andere kwaliteiten tegenwoordig. Zeker het blijft nog steeds getuigen van zelfvertrouwen, van geloof in eigen kunnen en eigen kracht, maar het wordt ook wel gehoord met een tikje ironie, een beetje bitter.

Nu is het eigenlijk begonnen met de actie. Als we voor een of andere opgave kwamen te staan, waar we merendeels uit gebrek aan ervaring geen raad mee wisten of waar we eerlijk gezegd wel een beetje tegenop zagen, werden de zorgen opzij gezet met een „OH, maar we fixen het wel, hoor!” We hebben het tot nu toe nog steeds kunnen fixen ook; alle moeilijkheden werden eenvoudig met deze opmerking weggedrukt. Het was niet alleen meer zelfvertrouwen, maar ook de wil om niet voor moeilijkheden terug te schrikken. Het werd een hulpmiddel om de moed erin te houden.

Als je eenmaal aan het veranderen bent, kun je het einde zo maar niet zien. We hebben met de compagnie al heel wat beleefd en jammer genoeg, niet allemaal prettige belevenissen, maar langzamerhand is het zo geworden, dat wanneer we voor de zoveelste maal een minder prettig werkje krijgen op te knappen of alweer op een standplaats zonder licht enz. komen en dan bij onszelf denken, waarom hebben ze ons daar nu weer net voor uitgekozen, (je ziet je eigen moeilijkheden nu eenmaal altijd het zwaarst), we onze stemming lucht geven met „Oh, maar we fixen het wel”. Het is zo'n beetje in de stijl van: „zie je wel, wij zijn overal goed voor!”

De laatste gebeurtenissen op politiek gebied; de berichten over uitstel van demobilisatie; die al aardig dichtbij leek; het moeizaam en zonder enige rustpauzen voortgaan met patrouilleren; orde en rust handhaven enz., al met al is het niet gemakkelijk om de stemming op zijn best te doen zijn. Laten we maar eerlijk bekennen, we hebben soms stevig de pest in. Maar toch willen we ons niet laten kennen, we willen het voor vreemden en zelfs voor de eigen kameraden niet weten. We doen steeds of er niets aan de hand is. Vandaar, dat toen we eerst op St. Nicolaasdag moesten verhuizen en vlak daaroverheen nog eens op Tweede Kerstdag, je op een speciale manier hoorde. „We fixen het wel weer” En zoals steeds, we fixen het inderdaad ook.

Alles bij elkaar genomen, of het nu echt of ironisch wordt bedoeld, het is een goede uitdrukking. Het houdt de moed er beter in en we komen de moeilijkheden er altijd een beetje beter mee te boven. Is het niet zo, dat je op patrouille, als je loopt te smoren in een onafzienbaar sawahterrein of tegen een berghelling opworstelt, je een ogenblikje lachen moet en vrolijker verder gaat als er een de laconieke opmerking maakt „Oh, we fixen het wel, het is nog maar vijftien kilometer hemelsbreed!”

Militairen zijn nu eenmaal anders in hun wijze van uitdrukken dan burgers, een beetje ruwer. Maar wanneer je het een beetje begrijpt, is het in doorsnee veel minder ruw dan je denkt. Integendeel, er zijn opmerkingen, die opmerkelijk kernachtig zijn. Zo ook met deze paar woorden, ze betekenen meer voor ons dan een redevoering van een uur of een hoofdartikel in een soldatenblad.

Ik zou de familieleden in Nederland iets mee willen geven van onze stemming van volharding en vastberadenheid om de moeilijkheden, die de toekomst ongetwijfeld zal opleveren, te boven te komen en hun sombere gedachten te verlichten, door hen van hier af toe te roepen: „Ook jullie fixen het wel, hoor!”

WB.

VISSER & CO
GR. POSTWEG OOST 62

*De Drukkers
van dit Maandblad*

Treurdicht bij het verscheiden van één onzer **MANNEN**.
(Uit de bundel „Sambalans”.)

Wat treurt ge alom gevierde Wolf
En laat U drijven op dien smartegolf,
Wij dachten U een groter man
Dan één, die slechts om anderen spotten kan.
Waarom prangde zich Uw gemoed,
Toen zich het oordeel aan U voltrok met spoed.
Waarom die vloek, die stem, gebroken door de tranen,
Toen schoutsdienaars U wilden leiden op des haren
geregelder banen.
Ontgoocheling was ons, toen we moesten ontdekken
Dat zelfs geen grote mond de ijd'len waan des kleinen
hart kan rekken.
Vondelasijs.

**

Van een Amsterdamse schone, wier anti-militaire inslag niet vaststaat, maar die wel de streng militaire verhoudingen vaak tot het mikpunt van haar spottentjes maakt, ontvingen we een tekening uit een Nederlands weekblad, waar op afgebeeld waren: een soldaat, soldaat 1e klas, korporaal en een sergeant. De met de rang klimmende verantwoordelijkheid van deze militairen, was op de tekening weergegeven met het V teken boven neus en ogen (bij wijze van rimpel) en toonde bij deze heren respectievelijk 0-1-2 en 3 rimpels.

Bij wijze van grap (!) had zij boven de tekening geschreven:

„k Denk dat hogere rangen van al die verantwoorde-
lijkheid sterretjes zien.”

**NEGRO
Brand**

R/ Bdg, 12-4 '48

1 fl. Augurkjes Zuur
1 „ Gemengd Zuur
1 „ Mosterd Zuur

pro: Geen Eetlust
hebbende personen

Verkrijgbaar bij elke P. & D. Toko

Verbindings-Glimpen

Er was er eens een Verbindingsafdeling. Het was in de Krandji-dagen, toen het nog werkelijk sport was Verbindingsman te zijn. Telefoonlijntjes leggen naar Babakan, hetwelk lichtjaren van Krandji verwijderd leek. Hardnekkige gevechten met legerscharen rode mieren, die we meer schuwden dan de pelopors. Telefoonlijntjes gaffelen in rimboestijl langs pisangbomen en hoe dat ingewikkelde struikgewas langs de kali Bekassi ook mag heten. Maar in ieder geval hebben de meeste lijnploeg-enthousiastelingen er een stuk of wat grijze haren van over gehouden.

De bange tocht bij welke gelegenheid onze lijnwagen aan de naam „t slippertje” kwam. 't Was een regenachtige dag, we slipten — en hoe! In stand Q hing de wagen ergens halverwege de kali-rand. Iedereen hechtte plotseling aan het leven en kroop met ingehouden adem uit het bakje.

In gedachte zagen we de wrakstukken van onze wagen reeds ter kali besteld. Stijf trok één van z'n beroemde diepzinnige gezichten, zag in de verte vermoedelijk het eikenloof glinsteren en zei — „proberen maar — hard er in of hard er uit”. En hard ging ons Fordje er uit. Hoe, heeft eigenlijk nooit iemand begrepen, maar we reden weer. Sindsdien heet deze meesterlijke wagen „t slippertje”. Chauffeur Stijf kreeg niet het eikenloof. Overigens beweert hij dat er al genoeg onkruid in Indië groeit. Dit was de Krandji-tijd, die toch nooit vergeten zal worden. De tijd dat onze radiotelegrafisten met 22-sets werkten, die even onbetrouwbaar waren als landmijnen, omdat ze haast evenveel lawaai produceerden op het meest onverwachte moment.

Misschien was het ook wel daarom, dat wij Verbindingsmensen de politionele optocht begonnen met een tikje plankenkoorts. En toch draaiden we (and how — so what!)

Dit is nu allemaal verleden tijd. Nu hebben we echte 22 sets en zelfs echte 19 sets. Nu leggen we telefoonlijnen over walgelijke afstanden en niemand krijgt ons boos.

1½ jaar verbindingsman in Indië. Ja, iets hebben we wel geleerd. Plankenkoorts is er niet meer bij, ook niet toen we naar Bantaroejeng gingen djalannen. En toen hadden we toch een stoet waar Hannibal jaloers op zou zijn geweest, alleen de olifanten hebben we deze keer thuisgelaten. Maar die nemen we in ieder geval de volgende keer mee, want dan zijn de bruggen iets beter.

1½ jaar verbindingsman in Indië waarin bij ons op dezelfde gezonde manier is gekankerd als in welk ander onderdeel dan ook, maar een tijd waaraan we altijd met wat heimwee zullen terugdenken wanneer straks ons soldatenhoofdstuk verleden tijd zal zijn. ——— traan ——— doek.

Res. 2e Lt. R. v. Oostendorp.

De Zesdaagse

Neen lezers, geen wielervedstrijd, noch een verlengde „vierdaagse”, maar een bergpatrouille van zes dagen, nodig om vechtlustige Islamieten tot vechten te dwingen, teneinde de bevolking te „déterroriseren” en onszelf te verlossen van een 5de colonne. Toch heeft een dergelijke patrouille wel iets gemeen met eerder genoemde sportgebeurtenissen: prestatie, sportiviteit en publiek, elementen, die voorwaarden vormen bij dergelijke gelegenheden, zijn n.l. ook ruimschoots aanwezig bij de uitvoering van een zware patrouille in bergterrein.

Dat het een prestatie is om 6 dagen achtereen bergpatrouilles te lopen, behoeft voor niemand enig betoog, speciaal als er rekening gehouden wordt met de spanning waaronder gelopen wordt, in gebieden waar de vijand zich verscholen houdt. Minder bekend is echter de grote rompslomp, waarmee het organiseren van een dergelijke tocht gepaard gaat, laten we zeggen: het technische gedeelte der onderneming. Enkele cijfers: 5 Pelotons infanterie vereisten hier een „trein” (niet strijdbaar gedeelte) van 150 koelies met pikolans, met als barang: 1500 blikjes noodrantsoenen; een halve ton rijst (voor koeliegebruik); extra munitie en verbindingsmateriaal. (Voor dit laatste alleen reeds 40 pikolandragers.) Deze „trein” had de lengte van een kilometer. Verder bleek een tussentijdse „ravitaillering” nodig, waarbij ook weer een 50 à 60 koelies gebruikt werden.

Wanneer dit alles goed „loopt” en „verloopt” mag je zeker wel spreken van een prestatie!

De sportiviteit der deelnemers is nodig om het gemis aan comfort en normaal leven (bedoeld wordt hier het „normale” leven van een militair te velde. Red.) te kunnen verwerken en om aan de hoge lichamelijke eisen te kunnen voldoen. De 1 keer brood- en 2 keer nasi-maaltijden worden vervangen door „breakfast”-„dinner”-en „supper” noodrantsoenen in blik, die naast kauwgum, zuurtjes, 5 sigaretten en latrinepapier ook een blikje vlees en biscuits bevatten. Bij het openen van de eerste blikjes, als je nog wat brood in je zak hebt, gaat het als bij het ontvangen van een Sinterklaas-surprise. Door de eenmalige verschijning van de oude baas blijft deze geëerd, maar niet aldus de noodrantsoenen, die je al gauw erg flauw op de maag gaan liggen. Gelukkig dat je meestal net op tijd in een „van mensen verlaten dessa” arriveert, dat de mogelijkheid schept, in een vette kip-haan-gans-geitensoep nieuwe krachten op te doen, om komende noodrantsoenen weer op te kunnen vangen. Het ontberen van veldbed, wasbaboe en djongos verbruikt eveneens een weinigje van de beschikbare hoeveelheid sportiviteit.

Het publiek is in deze de bevolking, die al enigmatermate door de wol geveerd is, d.w.z. die de directe nadelige gevolgen van regiemveranderingen al meerdere malen van nabij heeft meegemaakt. De mensen juichen niet, maar zien toch hoopvol uit naar een toestand, die hun een vredig en veilig bestaan garandeert. Onze tegenstanders schijnen er niet in geslaagd te zijn zich geliefd te maken bij de bevolking. Dit ligt mogelijk aan hun manier van optreden, maar het is ook niet helemaal dwaas dit te wijten aan de eenkennigheid van de bevolking zelve, die soldaten mogelijk niet als volwaardige mensen beschouwt. (In dit geval waarschijnlijk een overblijfsel van de invloed van de jarenlange Nederlandse gemeenschap, waar ook in Nederlandse geleiden deze karaktertrek niet helemaal vreemd is.)

Wel zal deze actie bij de bevolking in het geheel geen gegrift blijven, omdat de blanda's hier een materiaal en mensen inzetten, dat voor hun gevoelens bovenmenselijk moet zijn geweest.

Drie dagen beheerste het beeld van vliegtuigen, parachutes, artillerie en infanterie de omgeving van Bantaroejeng en toen op de derde dag de afsluitingen Noord; Zuid; West; en Oost en de doorzoekingsgroepen elkaar ontmoetten, leek het theoretisch bijna onmogelijk dat er veel kwaadwillige Islamieten ontkomen zouden zijn. De praktijk moge enkele gaten hebben vertoond, in ieder geval is het resultaat behoorlijk geweest en

Voedzaam voor
Oud en Jong zijn

Baltic's Ijs-Producten

Kramat 10
Tel. 6077 Wlt.

Pasar Baroe 28a
Tel. 4074 Bat. C.

BATAVIA-CENTRUM

is zelfs de bendeleider, de beruchte Abdullah, „ons” geworden.

De dag van terugkeer was ook niet helemaal van verrassingen ontdaan. De laatste 3 Km. waren jeeps onophoudelijk in de weer om al te vermoeide voetgangers een lift te verlenen, maar de klap op de vuurpijl, Het wonder van de dag, was wel het ontwaren van een cantinewagen aan het einde van de tocht. K. H.

Het Hoekje van de Dokter

Wij, mannen ? ? ? ?

't Heeft weinig zin er doekjes om te winden, het gaat mis met diverse mensen in ons bataljon. Ellendig, maar waar. Een toenemend aantal moet mij even „apart spreken” en tien op een, dat er dan een meewarig verhaal komt van vergissingen, 'n rare bui en nu zo akelig veel berouw. En daar moet ik dan nog blij om zijn, want voor velen is het een recht en een vanzelfsprekendheid, met een wat lastig risico! Laat ik daarom de zaak duidelijk stellen: Wat doen we met het „sexuele probleem”.

Zwijgen gaat niet, want zó gaan er telkens meer verkeerd. Straffen, strafpelotons, uitgaansverboden etc? Eigenlijk wat erg flauw en zeker niet doeltreffend. Nee, begrijp nu eens, dat hier voor jullie iets ernstigs op 't spel staat. Toegegeven, een mens heeft zijn (soms vrij sterke) geslachtsdrift, domweg een begeerte — maar ook toegegeven, dat we toegerust zijn met een scherp gevoelsleven dat onze eigen daden registreert. Hierdoor kan onze geslachtsdrift zich alleen werkelijk bevredigd voelen als ze verbonden is met de hoogste dingen die we in ons kennen: eerlijke liefde, zelfwegcijfering en het vinden en gelukkig weten van de geliefde. Sterker, de natuur heeft het, om zichzelf voor uitsterving te behoeden, zo ingericht, dat zonder deze werkelijke bevrediging een mens zich niet gelukkig voelen kan en een conflict, een hopeloze zielestrijd, zal krijgen als hij zijn meest imperatieve gevoelens verwaarloost. Makkelijk gezegd he? Maar willen al die flinke kerels, die kennelijk nergens bang voor zijn en zelf zullen uitmaken wat mag en wat niet mag, toch even eerlijk zijn (als ze dit tenminste durven!) en opmerken hoe ze wel overbluffen kunnen, maar hoe ze door niemand werkelijk gewaardeerd worden, dronkemansvriendschap, anders niet; en als ze dan nog even eerlijk willen zijn tegenover zichzelf, waar is dan hun eigen gevoel, hun zelfachting? Wat willen ze ooit een meisje liefhebben, een vrouw trouwen? Nooit vinden ze er een, die ze gelukkig kunnen maken, niet een die hen vertrouwen zal in hun genotzoekij. Nee, de échte kerels, van hoog tot laag, door ieder onder ons geacht, zijn heus anderen, maar die vallen meestal niet zo direct op.

Over V. D. heb ik weinig toe te voegen, ik kan het niet half voorkomen, anders waren er heus niet zoveel, en ik, noch een ander arts, kan het met zekerheid genezen, anders waren die rijen contrôles niet nodig. Het simpele vertrouwen op algehele genezing vleit mij wel, maar het is persé misplaatst! Maar toch wil ik dit laatste punt persé niet als dreigement aanvoeren, het eerste, het karakter dat een man kenmerkt, dat vraag ik van jullie. Bat. arts.

✱

Waar werd ter wereld ooit oprechter trouw gevonden dan tussen de chirurgijn en d'auto-ondermijner?

Twee zielen hecht aaneengesmeed

als ze elkaar ter hulpe snellen

Doch even vaak geheel ontleed

als 't gaat om de bollen of de vellen.

(Uit de bundel „Sambalans”).

Nog éénmaal G.V.W.ec, en dan:
met Europa voor een „Vrij Friesland”.

Fryslan Boppe.

N. V. HANDEL MIJ.

DE CONCURRENT

JUWELIERS, BRAGAWEG 41, BDG.
TELEFOON ZUID 667

Ruime collectie cadeaux geschikt
zowel voor Europa als Indië
tegen de goedkoopste prijzen

KOMT U EENS KIJKEN?

2 Maart 1948

Beëdiging van de Reserve 2de Luitenanten:

E. E. Zindel

G. de Jong

Kl. Helder

A. van Oostendorp en

Off.-tandarts 2de kl. C. Boot.

Het was weer eens ongelooflijk heet, dat uurtje, toen we met z'n zessen eenzaam, midden op de grote aloon-aloon van Madjalenka stonden aangetreden om de „Eed van Trouw” af te leggen: vijf officieren plus hun officier geleider.

De helmen, die het inwendige van de kitbags plegen te versieren, prijken voor deze speciale gelegenheid zwart-blinkend op onze hoofden en pijnigden deze. Het zweet vormde sloten langs neusvleugels en kinnen en veroorzaakte ellendige jeukerijtjes, waartegen ons enige wapen — een trekken met mond en neus — geen afdoende bescherming bood en waartegen we verder niets konden uitrusten, omdat we stram en bewegingsloos stonden aangetreden om „Trouw aan de Koningin” te beloven c.q. te zweren en voorts „Gehoorzaamheid aan de wetten” en „Onderwerping aan de Krijgstucht”.

„Met luider stemme” hebben wij ten overstaan van de Majoor (nu: Overste) Flink, onze bataljonscommandant en te midden van ons bataljon, dat met een afdeling „Verkenner” voor de entourage van deze plechtigheid zorgde, deze Eed c.q. Belofte afgelegd.

Ongetwijfeld was het voor ons een bijzondere dag, één van die weinige dagen in je leven, waarop je een grote beslissing in 't openbaar kenbaar maakt. Ik zou het willen vergelijken met het afleggen van een geloofsbelijdenis of huwelijksbelofte. Een besluit dus waarvan je de consequenties zo goed mogelijk hebt overdacht en naar je vermogen zult trachten uit te voeren. Dit houdt niet in, dat je hier eerst aan gebonden bent op de dag waarop je die beslissing in 't openbaar te kennen geeft. Juridisch wel, maar moreel zeker niet. De verplichtingen van een besluit gaan reeds gelden, zodra je je van de consequenties bewust wordt. Blijft dus over dat de eedsaflegging zuiver een formaliteit is? NEEN, zeker niet, want je zweert niet voor de vorm!

Het sluiten van de ban en het einde van de toespraak van de overste Flink, moeten voor ieder wel een verademing zijn geweest, toen de „rust”houding enige beweging veroorloofde. Bovendien slaagde de generaal Dürrs Britt, die die morgen reeds vroeg uit Bandoeng was vertrokken, er in, met een humoristische speech, de verstarde lachspieren weer in beweging te brengen.

Na het gebruikelijke handjesschudden werden wij in de gelegenheid gesteld vanaf een podium een defilé gade te slaan van de met moeite uit ons bataljonsvak losgemaakte troepen. Het was lang niet het minste mooie van deze dag.

Het aardigste was evenwel de geste die Radia Cheribon ons bereidde, door ieder van ons te verzoeken enkele woorden te richten tot de familie in Nederland, waaraan wij natuurlijk zeer gaarne voldeden.

Een der eedafleggers.

LUNCHROOM »MIAMI«

Braga 61, Bdg.

EUROPESE EN CHINESE KEUKEN
HET ADRES VAN BANDOENG

Het E. M.-vendel op de thuis mars

(Uit de bundel „Bamboestokken”).

Ze kwamen na jaren uit Indië weerom
met vliegende haast, van malaria krom.
En ze lieten de zon maar verzinken
om eerst nog een borrel te kunnen klinken.

De een had een apie, de ander een boe.
Ze waren van 't sjouwen zo in en in moe.
En 't volk, nieuwsgierig gehoopt op de kaai,
riep: „Kijk uit je snuffert, daar heb je er één met een haai”.

Onder muziek werden ze op de kade gelaten
en meteen waren er lui, die vergeten hadden hun stoel
achter te laten.

Ze zeiden: „Apie kim, je kunt het nooit weten,
want ik heb al eens vaker in een kampong gezeten”.

Zo trokken zij voort, want het vaderland riep.
De meesten voelden onder hun leden al een griep.
Doch de een troostte de ander met een „Kop op, kornuit”.
Ik leen je mijn baboe. Die pitjit het er wel uit.

Na een eeuwigheid kregen zij hun paperassen
en propten de bussen vol met hun karkassen.
Ze riepen elkaar nog allerlei raadgevingen na,
maar de meesten hadden alleen oog voor de blanke njonja.

Nu voor allen was gekomen deez' vurig verbeide stonde.
dacht nog menigeen terug aan zijn verlaten sponde,
maar met een verzuchting: „Dat is eens, maar nooit meer.
Wie me daar terug krijgt, is een hele meneer”.

Vondelassius.

AU CHAT NOIR

CITADELWEG, BATAVIA-C.

Feliciteerd alle jongens van 12 R.I.
met hun 2-jarige loopbaan als militair,
en wenst hun een spoedige thuiskomst.

DE DANCING VAN BATAVIA

Bataljons Voorlichtingsdienst

Vervolg der publicaties.

De kennismaking met het Bekassiegebied!

De tocht er heen was al een verhaal op zichzelf. 'n Machtige colonne van alle typen auto's (je werd er moedig van) schoof in een enorme stofwolk langs de slingerende weg. Dat was nu de historische Postweg van Daendels! Zo naar mijn gevoel was er na de aanleg maar weinig aan gedaan. Met beurs geschokte dingen kwamen we tenslotte ergens bij een stuk rooie klei, dat zwaar gevaarlijk leek, door de hoeveelheid prikkeldraad erom. Daarachter grauwe tenten, 'n bouwvallig huis en een onguur stelletje wachten.

Eén ding was nu wel direct duidelijk: dit werd een ander leven; de weg terug zat voorlopig potdicht, we waren „te velde”.

En toch — 't was leuk. Die eerste patrouilles, over de gladde sawahdjies, het langzaam aan vertrouwd worden met de enorme vlakke met de, op geluk neergestrooide, kampongs. Maar er waren ook felle schoten 's nachts op het kamp — direct beantwoord door het vertrouwde brengeblaf — van afgrijselijk dappere pelopportjes, die zich overdag achter de demarcatielijn terugtrokken. Maar ze zouden het weten — 'n grove eed gezworen in 't donker — en ze hebben het geweten! 's Nachts en overdag zaten we ze op hun huid en hun overval werd een hinderlaag, hun uitdagende houding een farce!

We zijn er trots op, maar we hebben er voor gewerkt, 't was zweten en nasi, modder en dorst en geen afgesloten oorden leken er op dit ondermaanse dan de posten op de oostelijke Bekassioever.

Die weg erheen! CONVOOIWEG was hij gedoopt. Bij elkaar koud twintig kilometer — maar dat was dan ook genoeg. Zulke wegen vind je niteens in Drente. 'n Boerenopreed na de bietenbouw, en legio het aantal wagens dat strandde.

Onder al het militaire werk door: kampopbouw, keukens, latrines, goedangs en met de hulp van de genie: de imposante waterinstallaties en de bruggen. 'n Wonderlijk leger: gewapend met geweer en bren, maar ook met hamer, truffel en een medicijntentas.

De pokdaligen werden ze genoemd. Maar ook al die ringwormellende ging voorbij, zeker toen het zeewater zo genezend bleek en 3-tonners vol ploppers het strand van Tandjoeng Priok 'n nieuw cachet gaf (de salicyl-spiritus vond acuut geen aftrek meer). En de voldoening kwam: met hun armzalige rataplan zag je de bevolking terugkomen, bij honderden. En ongemerkt veranderde het troosteloze gebied van de steppen in groene vierkantjes met ploeterende tani's, hun schelle wijsjes kokkelend tegen de traag-plassende karbouwen.

Toen kwam het bestand. Enfin, om niemand te kwetsen in zo'n geval zullen we maar zeggen, dat zulke dingen nu eenmaal voorkomen. Wij moesten met armbanden lopen en zij niet. Wij moesten achter de demarcatiezone blijven en zij niet. Nou ja — tropenkolder en zo — En 't bleef immers toch zweten en nasi.

Wat wil je nog meer?

Bovendien waren er nog strategische punten in ons vak, die elke dag stof voor praten gaven, bijv. de toenemende treincontrole in Krandji, waar de smokkelaars uitgeplozen moest worden. Al het in beslaggenomen goed kon dan na een week op een speciale doorvoerorder weer ingeladen worden en dan was de uitvoer wel toegestaan. 't Lijkt zo op 't oog wat zonderling, maar zelfs in Nederlandse kranten stond dat het toch vanzelfsprekend was en dat we deze Indische kwestie wel eens een beetje tactvoller konden bezien. Daar waren we toch zeker soldaten voor! En anders moesten we maar weer naar huis gaan! (Laat de generaal daar nou op tegen geweest zijn!)

Tenslotte sletten de dagen naar een verandering, die ook kwam met de politionele actie, maar de Bekassitijd had ons wat gebracht: ernst en verantwoordelijkheid en het begrijpen van onze taak, juist omdat het ook zoveel van ons genomen had: Loonstra, Krikke, van Kammen, Voorn en Philippo.

Een waar genot, voor weinig geld

„SERGEANT”-CIGARETTEN

Gegar. bereid uit de fijnste prima geselect. VIRGINIA tabak

Eens geprobeerd,
altijd begeerd!

Agent:

TOKO LULIAN Provisiën & Dranken

Citadelweg No. 6, Telefoon No. 3994, Wlt.

Tevens verkrijgbaar div. merken Sigaren, buitenl. dranken, div. gebakjes, teng², enz. — alles 1a kwal.

Reisindrucken

Alweer bijna 3 jaar geleden kwam ik in aanraking met enkele geallieerde transicamps. Ik leerde een service voor de soldaat kennen, die verbijsterend was. In de vooroorlogse jaren werd de Nederlandse soldaat niet bepaald verwend, hij was eerder een jongen, die men verwaarloosde, voor wat betreft zijn vrije tijd en zijn verzorging. De uitdrukking „Onze jongens” werd toenmaals vertaald met: „Onze belastingop-eters”. Begrijpelijk dus, dat de kennismaking met de nieuwe ideeën, omtrent soldatenverzorging mij visioenen gaven van een leven, dat men nog niet zou willen ruilen met dat van een multi-miljonair.

Het prettige gevoel „Thuis” te zijn, je geen vreemde te voelen, maar een welkome gast, was een sensatie. Deze sensatie werd je deelachtig bij de eerste stap, die je deed in een kamp, waar aan moderne soldatenverzorging werd gedaan. Verbazingwekkend was vooral, dat blijkbaar een ieder op de pleisterplaatsen van de reis, die jij — belangrijke soldaat — had ondernomen, op de hoogte was van dit belangrijke feit. Zorgzame vrouwenhanden voorzagen vermoeide bereisde Roel van een smakelijke maaltijd, verfrissende dranken en dit alles opgediend met een gezicht, alsof het voor hen een opperste zaligheid was, om jou, dappere kerel, van het nodige te voorzien. Het mankeerde er alleen nog maar aan, dat ze je 's-avonds ook nog liefderijk de dekenjes om je kostbare soldatenbody stopten en je met een moederlijke nachtkus een goede nachtrust toewensten.

Nou houd ik niet van „slabberdesloeri”, je moet een soldaat nooit te erg verwennen, dan raak je hem niet meer kwijt, wil hij niet demobiliseren en zit je tot aan „Bronbeek” met 'em opgescheept. Een beetje zorg mag je echter gerust wel aan hem besteden, daartegen mag en kan geen bezwaar zijn.

Ik heb het „genoegen” gehad in een hospitaal verpleegd te zijn (zulks vanwege de ameubeltjes) en ben zelfs, zulks ondanks allerlei andersluidende berichten, ook nog weer bij mijn onderdeel teruggekeerd. In dat terugkeren zit 'et 'em nou. Volkomen opgeknapt — dat zei de dokter — werd ik verplaatst naar een subsistentencompagnie en — zie voorgaande ervaringen — meende ik in een buitengewoon soort groot „hotel” terecht te komen. Ik wil niet kankeren, niet omdat ik het niet kan, maar wel omdat ik niet de kans wil lopen, dat straks iemand opmerkt, dat ik wel van „slabberdesloeri” houd. Ter zake, er waren geen smakelijke maaltijden en helemaal geen vrouwenhanden, die zorgzaam konden zijn! Enfin, een groot gedeelte van ons Bataljon heeft wel eens een dag doorgebracht bij deze compagnie, laat ik er dus niet over doormalen. Het was in ieder geval niet zo erg, dat je een verblijf van 2 dagen niet overleefde. Na deze „kleine teleurstelling” toog ik naar het station Mr. Cornelis, waar een aantal „dingen” op wielen stonden, die blijkbaar bedoeld waren als spoorwagens, hetgeen geaccentueerd werd door het feit, dat er een echte locomotief voor stond. Het werd een treinreisje van 9 uren! Ik had me zelf getroost met de gedachte, dat aan enkele

Ratan offers for the season

STRALENDE GEZONDHEID DOOR
LICHAAMSBEWEGING

Bestel Uw Sport-artikelen bij

RATANSPTS Ltd.

BATAVIA-C
73 PASAR BAROE

TELEF. 5848 W.L.

SOERABAIA
84 TOENDJOENGAN
53 GEMBLONGAN
TELEF. 3321 Z.

QUALITY & SERVICE GUARANTEED

FRESH STOCK ALWAYS AVAILABLE

haltes natuurlijk aan de „frontreizigers” verfrissende dranken zouden worden uitgereikt. Oh, desillusie, bittere teleurstelling, zelfs geen thee viel te bespeuren, slechts bedelaars en schamel geklede vrouwen, die met onnaspeurlijke producten ventten, verwelkomden de terugkerende strijder. Nou ben je sportief of niet en herhaald dus zachtjes: „Een kleine nalatigheid pleegt iedereen wel eens”.

Volgens de dienstregeling kwam de trein werkelijk nog op dezelfde dag op de plaats van bestemming aan en vonden de treinreizigers zich begroet met een verfrissende ... tropische regenbui, die onverpoost uit de hemel gutste. Zelfbewust stapte het gezelschap het station uit om in de wagens plaats te nemen, die hen naar een nieuwe tijdelijke verblijfplaats zouden vervoeren. We werden vlot zo klein, er waren geen wagens, er was alleen maar regen!

Gelukkig was er een telefoon (een soldaat kan z'n geluk soms niet op), en kwam er na een uur al een auto, die ons naar een plaats bracht, waar het volgens de chauffeur — de gewoonte was om onbehuisde kerels, zoals wij, zolang op te bergen. Na een kleine twee uur was het werkelijk gelukt om het kleine verregende hoopje Hope des Vaderlands van wat eten en een slaappleeds te voorzien. Voor wat mij betreft, mede dank zij de hulp van de Sergeant Muller, die begaan met het lot van zijn zwak uitziende Sergeant-Majoor, zich zeer verdienstelijk maakte. (Een en ander maakte op mij niet de indruk van werken met een bepaalde kleur). Vermoeid tot in het merg van mijn botten borg ik mijn, door weken op bed liggen, tot slappe was geworden ledematen op een tnatpatje en droomde van transicamps.

De volgende morgen bereikte ik middels een fourageconvooi de gastvrijheid van de S. M. I. de Graaff en nog dezelfde dag m'n goeie ouwe 2e Compagnie, waarnaar ik zo verlangd had. Een ervaring rijker en vele illusies armer!

Blijft de vraag of het werkelijk niet mogelijk zou zijn de reizende militair wat meer comfort te bieden op z'n lange tochten. Speciaal zij, die uit hospitalen komen, zouden dit zeer waarderen.

S.M.I. R. L. v. d. Berg

SPORTSCHOENEN

voor

- TENNIS & BADMINTON
- KORFBAL & WANDELMARSEN
- EN ANDERE TAKKEN VAN SPORT

N.V. N.I. SCHOENHANDEL MIJ.

Rata

KORRA